

ISTORIA NOASTRĂ

PUBLIKAȚIE PENTRU ELEVI, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 ALEXANDRIA ANUL 4 NR. 4 AUGUST 2020

Străbunicul meu, Gurlui Marin a evadat din lagărul nazist Ebsenee din Austria

Despre străbunicul mamei mele, Gurlui Marin, am aflat foarte multe lucruri în vacanță, de la bunicul meu.

Un om simplu, dintr-o comună care se numește Ciolănești, a învățat de mic să-și iubească familia, patria și credința strămoșească.

În cel de-al doilea război mondial a luptat pe front pentru patria sa, dar într-o luptă care a avut loc pe unul dintre malurile râului Mureș a fost prins, luat prizonier și dus într-un lagăr. Lagărul în care a stat un an de zile se numea Ebensee și se afla în Austria. În lagăr, străbunicul împreună cu alți prizonieri pregătea mâncarea pentru cei aflați în lagăr.

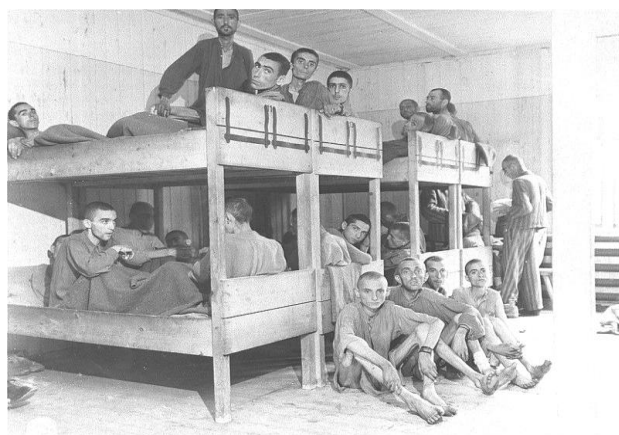
Își amintea bunicul că-i povestea din lagăr despre foamete, boli, frică, frig și chiar despre dezumanizarea celor care-i țineau închiși. Tot el mi-a spus că oamenii nu aveau, acolo în lagăr, lucruri de valoare și că o pâine valora mult mai mult decât astăzi. (urmare pag. 2)

CUPRINS

Străbunicul meu, a evadat din lagărul nazist Ebsenee din Austria	p.1
Străbunicul meu, Ovedenie Marin a fost invalid de război și fost deținut politic.....	p. 2
Stră-stră bunicul în război.....	p.3
În memoria tatălui meu.....	p. 4
Foto din campania pentru desrobirea Moldovei de cotropitorii bolșevici	p . 5
Străbunicul a fost împușcat în picior.....	p.5
Amintiri de familie	p.6
Tatăl meu în armată.....	p. 9
O zi obișnuită din armată.....	p.10
Viața de zi cu zi în perioada comunistă. ..	p.11
Tatăl meu a participat la revoluția din 1989 în Alexandria, ca militar.....	p.13
Bunica mea, doamna învățătoare.....	p.14
Bunicul meu, preotul Bonaș Nicolae, a pus bazele Mănăstirii Adămești	p. 16

Prizonieri eliberați de sovietici, 1945, Ebensee, Austria (sursa ambe foto: wikipedia.ro)

După un an de prizonierat, străbunicul a reușit să evadeze din lagăr împreună cu alți 9 prizonieri români .

Din lagăr până în satul natal călătoria a durat 6 luni, iar din 10 prizonieri evadați au mai ajuns cu bine în România doar 3. Printre cei 3 s-a aflat și străbunicul meu.

Călătoria nu a fost doar lungă ci și foarte dificilă. Au îndurat frig, foame și o frica de moarte permanentă. S-au hrănit cu rădăcini, plante sau cu resturi. Călătoreau mai mult noaptea pentru a nu fi văzuți, pe acoperișul trenurilor de marfă, iar ziua se ascundeau pe unde puteau.

După 6 luni cumplite a reușit să ajungă în satul lui. Era foarte slab, avea părul lung și

barba foarte mare, așa că nu-l mai recunoșteai decât după ochi și după vocea lui foarte caldă și blândă .

Întors în sat a lucrat ca dogar, s-a căsătorit, și-a făcut cu mâinile lui o căsuță cu pridvor și a avut împreună cu străbunica mea 3 copii, dintre care 2 i-au murit.

Deși a trecut prin multe greutăți și încercări de-a lungul vieții, nu se plângea niciodată și nu și-a pierdut credința în Dumnezeu.

Ioana-Claudia Stănculescu a, cls. a V-a A

Străbunicul meu a avut o poveste de viață interesantă, a fost în război, iar după ce a venit fost arestat de comuniști pe criterii politice

Străbunicul meu din partea mamei a făcut parte dintr-o familie tradițională veche din Alexandria. Bunicii lui au fost crescuți în acest oraș. Tradiția în familia lor a fost agricultura, pasiune care s-a transmis până în ziua de azi în familia noastră. Este continuată cu mult drag de unchiul și bunicul meu, cel despre care vorbesc.

Străbunicul meu, Ovedenie Marin, născut în 1916, a fost veteran de război și invalid de război, a fost deținut politic în perioada comunistă, dar a rezistat cu stoicism la toate ororile la care a fost supus. Eu nu l-am cunoscut, a murit cu o lună înainte ca să mă nasc eu. Știu de la ceilalți membri ai familiei povestea lui de viață.

Avea 1,72 m înălțime, ochii căprui și părul castaniu. Era fiul lui Ioan și Dobra din Alexandria, conform livretului militar.

La 01.04.1938 a fost încorporat în Regimentul 3 Călărași unde a fost instruit ca telefonist. A fost lăsat la vatră la 10.04.1940.

În iunie 1942 a fost mobilizat la armata de operații în Regimentul 2 Călărași și trecut în rezervă la 01.10.1943.

Cel mai mult m-a impresionat o mărturisire de-a lui din timpul războiului, când a afirmat că și-a turnat apă în cizme în speranța că îi va degera piciorul și i-l vor amputa și astfel să fie trimis acasă de pe front. Am realizat astfel cât de crud este războiul.

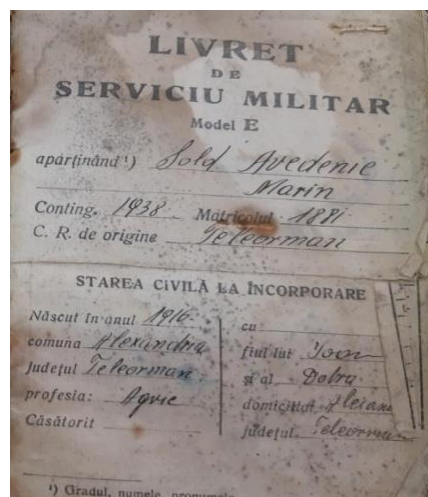
După ce s-a terminat războiul a revenit în țară, dar puterea a fost luată de comuniști, iar străbunicilor mei li s-a confiscat pământul moștenit de la părinți, singura lor sursă de venit pentru familie.

El a fost considerat fiu de chiaburi, a fost arestat și încarcerat la Turnu Măgurele, iar bunica mea a rămas singură cu 3 copii.

La 30 aprilie 1970, străbunicului meu i s-au confiscat 2 monede de aur de către Milițienii Căpitan Grigore Aurelian și Căpitan Sipu Constantin, deoarece regimul interzisesse populației să dețină aur și valută. O monedă era din 1895 și alta din 1896. Monedele aveau toate și erau folosite ca cercei. Erau moștenite de la mama soției sale Maria.

Familia a solicitat dovezi la Arhivele Statului și au primit document prin care au fost informați că monedele au fost depuse la Banca Națională a României, iar pentru recuperare trebuie să se adreseze instanței de judecată.

Povestea lor este impresionantă. Mă bucur că fac parte dintr-o astfel de familie.

Vlad Rareș, cls. a V a A

Stră-străbunicul în război

În anul 1940 stră-străbunicul meu a fost luat în armată și a participat apoi la Al II-lea Război mondial. El și-a luat rămas bun de la cei apropiați și a plecat cu speranța că se va întoarce cu bine acasă. El și-a lăsat soția și cei 3 copii ai săi acasă, promițându-le că se va întoarce sănătos și vor fi fericiți cu toții.

După un an soția a dat naștere unui alt copil, iar stră-străbunicul meu nu știa nimic.

Luptând pe front el a fost rănit și a avut nevoie de îngrijiri medicale. După ce a ieșit din spital a primit dreptul să vină acasă la familia sa. În permisia de 3 zile a fost foarte fericit. De 2 ani de zile soția nu îl mai văzuse, credea că a fost omorât.

În 1945, când s-a terminat războiul a venit acasă și toată familia a fost fericită.

Cristina Marinescu, cls. a V-a C

În memoria tatălui meu...

Dumitrescu I. Marin, născut la 15 august 1921, într-o familie cu cinci copii, din localitatea Turnu Măgurele, județul Teleorman. A avut o copilărie frumoasă, dar cu multe nevoi specifice timpului. Îi plăcea să meargă la școală, după cum îmi povestea, când eram mică și am reținut o întâmplare din ziua premierii la sfârșitul clasei a IV-a , când serbarea a avut loc în parcul orașului, iar d-nul învățător l-a strigat pentru acordarea premiului, dar el nu se aștepta și se afla din întâmplare acolo, fiind la joacă, desculț și cu hăinuțe ponosite. Așa termină șapte clase de gimnaziu și apoi pleacă la București pentru școala de ucenicie, fiind ucenic la cele mai vestite ateliere de croitorie de pe Calea Victoriei, unde

învață meserie, aici fiind clientela bogată a capitalei. Dar, la 20 de ani a fost luat în armată și a participat la cel de-al II-lea Război mondial (în perioada: 1941-1945), atât pe frontul de est (Moscova) cât și pe frontul de vest, ajungând până în Munții Tatra, Zagreb, Belgrad, Debrețin, Budapesta, la Carei și Satu-Mare (când armata română în cooperare cu armata sovietică au eliberat aceste localități, 1944-1945). A fost rănit la ambele picioare, la nivelul genunchilor, dar și la degetele mâinii drepte, cu care ținea arma. Deseori, în copilăria mea, îmi arăta schijele încă rămase sub piele, deoarece nu fuseseră extrase toate la momentul respectiv, în spitalul de pe front, ceea ce cu timpul i-a determinat o suferință a genunchilor, prin distrugerea rotulei și formarea lichidului sinovial în cantitate mare, făcându-i astfel greoaie deplasarea. Rămâne la popota ofițerilor, desfășurând în calitate de caporal diferite activități gospodărești, știind croitorie, repară și întreține uniforme militare ale soldaților și ofițerilor. Este cazat în casa unei doamne de naționalitate maghiară, din localitatea Cugir. Cu plăcere, îmi aduc aminte când îmi povestea că, seara era întrebare de către gazdă: „*Dacă vei mânca un ceai și vei be două nuci, vei fi mulțumit?*”...

Veteran de război și cu dragoste de țară a primit o serie de distincții și a continuat să fie un brav soldat, cel puțin pentru mine, până la sfârșitul vieții, 15 august 2004.

Cu recunoștință și durere în suflet!

Zanfira Nineta, prof. chimie

Anghel Bănuță, Călinești, Teleorman

În 1941, străbunicul meu a plecat în armata Regatului României și în același an, în iunie a participat la Operațiunea Barbarossa, înaintând și eliberând Odessa. El aflându-se în linia întâi era foarte expus la moarte sau la răni foarte grave, dar în ciuda condițiilor aspre în care trăiau și a luptelor sângeroase pe care le-a dus, a stat cu fruntea sus până la finalul războiului. Acesta a avut alți trei frați, dintre care, doar unul care nu a participat la război a mai supraviețuit, unul dintre ei a murit la Stalingrad și celalalt a fost găsit într-un cimitir din fosta Cehoslovacie, undeva în munții Tatra.

După război a fost decorat de către Regele Mihai cu care era și leat. El a murit la vârsta de 65 de ani în 1986.

Andrei Alexandru Pană, cls. a V-a A

Pe verso-ul fotografiei scrie: „26 iunie 1941

*Amintire din campania pentru desrobirea Moldovei de cotropitorii bolșevici
Mielu*

Adăpostul terminat”, mesaj care dacă ar fi fost descoperit de autoritățile comuniste, înainte de 1989, posesorul fotografiei putea să fie anchetat de Securitate, arestat, judecat și condamnat la închisoare.

Alexandru Pană, cls. a V-a A

Străbunicul meu a fost împușcat în picior, în al doilea război mondial

Străbunicul meu a luptat în al doilea război mondial pentru a apăra țara noastră România. El a fost împușcat în picior în timpul unor lupte. A fost dus la spital unde i s-au acordat îngrijiri medicale, s-a vindecat și a fost externat.

Străbunicul pe patul de spital

Andra Dragu, cls. a V-a C

Poveste de familie

Numele meu este Alexe Mario Cristian și am 11 ani. Provin din părinți foarte buni cu mine, pe nume Alexia Alina și Alexia Marius. Tatăl meu fost în armată când era tânăr și îi plăcea foarte mult deoarece colegii lui și erau mereu pregătiți pentru orice. Bunicul meu din partea tatălui se plimba la magazine când a început Revoluția. Treceau mașini cu militari care mergeau spre București și anunțau oamenii să intre în casele lor, deoarece la București a început o revoluție. Bunicul meu a auzit vorbele militarilor și a început să meargă către casă deoarece se temea că se va întâmpla ceva.

Străbunica mea din partea mamei mele încă trăiește și are 87 de ani, o cheamă Dorcea Lina și de fiecare dată când merg la țară îmi povestește câte ceva din amintirile ei străvechi.

Când aveam eu patru ani străbunica mea mergea cu mine la biserică de fiecare dată când veneam la ea, deoarece este foarte credincioasă. Străbunica mea din partea tatălui meu făcut o fotografie acum mult timp și eu încă o am acea fotografie care provine de la un eveniment din familie. Bunica mea pe nume Alexe Maria povestea despre ea că era un copil foarte bun la școală, care nu se ducea niciodată cu temele nescrise și neînvățate.

Și eu am învățat să citesc când eram mic cu ajutorul doamnei învățătoare și a părinților, mei. Am pus și o poză cu stră-străbunicii din partea tatălui, Miu Ion și Floarea. Ion a fost decorat în război pentru fapte de vitejie.

Alexe Mario Cristian, cls. a V-a C

Amintiri ale familiei mele

Bunicii mei din partea tatălui au pășit împreună spre altar în 19 octombrie 1969.

Nunta a avut loc la biserica din comuna Cernetu, iar masa a avut loc la cort în curtea miresei. La petrecere au participat părinții miresei, Măneață Gheorghe și Măneață Alexandra alături de părinții mirelui, Filip Constantin și Filip Gerghina împreună cu mulți alți invitați.

Tatăl bunicii mele din partea tatălui meu, Măneață Gheorghe a fost luat militar la vârsta de 20 de ani.

Pe timpul armatei Gheorghe a fost în Al Doilea Război Mondial și luat prizonier în Rusia, în Lagăr timp de 2 ani.

Tatăl și fratele său au făcut armata. Tatăl meu la vârsta de 20 de ani, iar fratele lui la vârsta de 21 de ani.

Tatălui meu i-a fost făcută o farsă dură, pe care ne-o povestește râzând acum. În timpul unei nopți friguroase, pentru a râde, când tatăl meu dormea colegii lui de cameră i-au pus o bucată de hârtie, la care i-au dat foc.

Bunicii mei din partea tatălui au făcut împreună trei copii.

Primul a fost tatăl meu, Liviu, născut în 15 ianuarie 1974, apoi unchiul meu, Mihai, născut în 3 martie 1977 și ultimul, tot unchiul meu, Ionuț, născut în 8 martie 1988. Acum toți sunt sănătoși și fericiți alături de familiile lor.

Fratelui cel mic al tatălui meu, Ionuț, îi plăcea să colecționeze păsări. Era o pasăre pe care niciodată nu a putut să o prindă. Este vorba despre sticleți. Într-o zi a zărit această pasăre într-un pom, din curtea bunicii lui. S-a urcat pe un scaun, ca să ajungă la ea. Scaunul era din fier și susținută de doar 3 picioare. Când s-a urcat pe scaun, el s-a dezechilibrat și unul din picioarele scaunului i-a intrat în picior, puțin mai sus de genunchi. Deși a fost atenționat de bunica lui, nu a ascultat. Îi părea rău, dar faptul era deja consumat. După săptămâni de mers la doctor, rana s-a vindecat și totul a mers bine. Acum are doar o cicatrice mică pe picior.

Fratele mijlociu al tatălui meu, Mihai, își petrecea fiecare vacanță de vară la bunici lui.

Într-o vară, bunica lui a pus un ceaun plin cu porumb la fiert, în curte. După ce porumbul a fiert, bunica lui a luat ceaunul și l-a dat jos de pe foc, mutându-l puțin mai departe de foc. Mihai, încăpățânat, a luat și el ceaunul și l-a mutat mai departe crezând că bunica lui l-a pus prea aproape. Pentru că era foarte greu, toată apa din el a căzut pe piciorul lui. Tot piciorul era umflat. După o lună de mers la doctor, s-a tratat, dar încă se vede pe piciorul lui cicatricea.

Într-o vară din anul 1981, tatăl meu și fratele lui, împreună cu părinții lor au plecat către lacul Roșu să facă o plimbare cu barca. Pentru că pe fundul lacului erau cioturi de copaci, barca lor s-a înțepenit într-unul, răsturnându-se în lac. Erau aproape de malul lacului așa că au fost ajutați de părinți, ajungând în siguranță pe mal. Acum bunicii mei rând când își aduc aminte de cele întâmplate.

Ștefan Stancu este tatăl bunicului meu din partea mamei, născut în luna decembrie, pe 24, anul 1920.

La vârsta de 21 de ani, el a fost înrolat militar în cadrul Armatei Române și a participat la cel de-al doilea război mondial. În cadrul acestui război s-a dovedit a fi un ostaș de nădejde, fiind decorat de către Ministerul Apărării Naționale cu medalia Crucea Comemorativă a celui de-al doilea război mondial și ulterior primind și Legitimația de Veteran de Război cu grad de fruntaș.

Împreună cu învățătoarea și toți colegii lui, tatăl meu a fost în excursie la lacul Vidrarul unde toți au fost făcuți pionieri. După aceea au vizitat lacul ai celelalte împrejurimi. După povestirile tatălui meu, aceea a fost una dintre cele mai frumoase excursii.

În data de 14 octombrie 1972, bunicii mei, Nica Floarea împreună cu Ștefan Anghel au pășit împreună spre altar. Nunta s-a desfășurat la biserica Sfinți Arhangheli Mihail și Gavril, din satul Spătărei, comuna Furculești, județul Teleorman, iar petrecerea s-a ținut la Căminul Cultural din aceeași localitate. Alături de ei au fost părinții miresei, Nica Gheorghe și Nica Maria, alături de părinții mirelui, Ștefan Stancu și Ștefan Eana împreună cu cele mai apropiate rude ale mirelui și miresei. În același an s-a născut și primul lor copil. A fost un băiat. După multe alegeri intense au hotărât ca numele lui să fie Marian. La 2 ani după nașterea băiatului s-a născut și al doilea lor copil și sora lui Marian pe care au hotărât să o numească Nicoleta.

Astăzi, Nicoleta are 2 copii, eu și sora mea, Maya, iar Marian are doar o fata, Miruna.

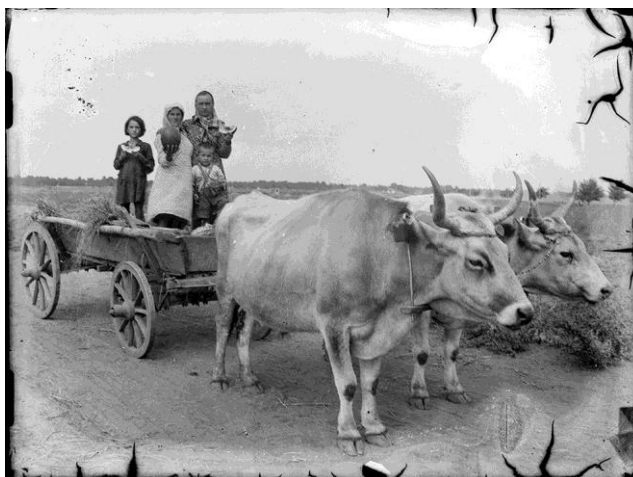

Bianca Filip, cls. a V-a A

Recuperarea carului cu boi de la ruși în al II-lea Război Mondial

Numele meu este Luca Sindilă. Îmi plac poveștile, în general, dar atunci când ele sunt bazate pe întâmplări reale, din viața oamenilor pe care eu îi cunosc, atunci le ascult cu cea mai mare atenție.

În această vacanță, fiind în vizită la bunici, după fiecare masă de seară, începeau discuții pe care noi, copiii, nu le luam în serios, dar auzind ce se povestea, la un moment dat, am devenit atenți deoarece subiectul era captivant: bunicul povestea întâmplări trăite de părinții lui în timpul celui de-al II-lea Război Mondial.

Astfel, lângă satul Nenciulești erau cantonați soldați germani. Aceștia veneau în gospodăriile oamenilor, cerând alimente pe care de fiecare dată, le plăteau, deși erau trupe de ocupație. Copiilor de țărani le ofereau ciocolată, nu luau nimic de la oameni fără să plătească.

După 23 august 1944, când țara noastră a întors armele împotriva Germaniei naziste, soldații germani s-au retras, iar în locul lor pe meleagurile noastre au venit soldații ruși care făceau parte din temuta Armată Roșie. Aceștia erau total diferiți față de germani. Rușii erau răi, sălbatici. Ei furau, iar atunci când aveau nevoie de ceva luau fără să plătească. Soldații ruși, povestește bunicul meu, beau foarte mult, după care deveneau extrem de agresivi.

Acest comportament îi îngrozea pe oameni, dar nu puteau face nimic, deoarece rușii erau înarmați, pregătiți pentru război, iar oamenii erau simpli agricultori. Gospodăriile lor erau sărace, cei mai mulți dintre bărbați lipseau, fiind înregimentați în armata română. Cei rămași acasă erau bătrâni, copii, femei sau oameni bolnavi. Cel mai de preț lucru din gospodărie era carul cu boi, deoarece era foarte mult folosit la muncile agricole. Familiile care nu aveau căruță și boi, o duceau foarte greu trebuind să muncească suplimentar pentru alții de la care le împrumutau.

Părinții bunicului meu aveau car cu boi, dar atunci când soldații ruși au plecat din zonă, le-au luat aceste lucruri extrem de prețioase pentru ei fără să le ceară permisiunea, atât lor cât și altor oameni din sat. În zadar au încercat să le explice comandantilor ruși importanța acestor lucruri pentru gospodăriile lor. Sovieticii nici nu au stat la discuție, iar pe cei mai insistenți dintre săteni i-au și bătut.

Atunci, străbunicul meu, copil fiind, s-a gândit că cel mai bine ar fi să-i urmeze pe ruși până când aceștia se vor îndupleca și îi vor înapoia căruța cu boi. Astfel el a mers în urma convoiului rusesc câteva zile, până la o gară unde rușii s-au urcat în tren, lăsând căruțele abandonate pe câmp. În acest fel străbunicul a recuperat carul cu boi, întorcându-se cu el acasă și asigurând familiei mijlocul prin care ei au reușit să supraviețuiască acelor timpuri cumplite.

Povestea bunicului meu este una impresionantă. Astăzi, cu greu aceste lucruri mai pot fi imaginate, dar atunci oamenii trăiau foarte greu. Orice lucru care acum nouă ni se pare banal era pentru ei ceva impresionant, de exemplu un drum până la București.

Sindilă Luca Andrei, cls. a VI-a A

POVEȘTI DE FAMILIE

Din al Doilea Război Mondial:

Bunicul meu din partea tatălui, mi-a povestit că bunicul lui, Dumitru, a participat la al Doilea Război Mondial. Când era în tranșee, din mulțimea de gloanțe care a trecut pe lângă el, un glonț l-a lovit în cap. Nu l-a omorât, dar i-a făcut o gaură în cap.

Din perioada comunistă:

Bunica mea din partea mamei mi-a povestit că ea stătea la internat și putea merge acasă doar la o lună de zile. Aceasta trebuia să poarte uniformă obligatoriu, iar la trei absențe de la școală avea un punct scăzut la purtare.

Bunica mea din partea tatălui, mi-a povestit că ea și alți copii din comună, trebuiau să participe obligatoriu la Cântarea României unde se cântau în cor și dansau dansuri din zonă. Făceau toate acestea, deoarece se organizau întreceri între școli sau comune.

De la Revoluție:

Bunicul meu din partea mamei mi-a povestit, că a doua zi după ce a murit Ceaușescu, el a mers cu pușca să păzească sediul unde se afla partidul, timp de 4 zile.

Sara Alexandra Leșeanu, cls. a V-a A

Plecarea la armată

Dragu Nicolae când a primit ordin de încorporare s-a prezentat alături de ceilalți, la comisariat, de unde au plecat spre gară cu un locotenent, cu destinația Ineu, jud. Arad.

A plecat într-o duminică la ora 16.00 și a ajuns marți la ora 10.00.

Când au ajuns le-au făcut vizita medicală și i-au împărțit pe sectoare.

Se trezeau la 5,30 și făceau înviorarea pe la ora 6.00, apoi trecea fiecare pe sectorul repartizat. Masa de prânz se servea la ora 12.00.

După masa de prânz participau la lecții politice de îndoctrinare comunistă până la ora 16.00. De la 16.00 la 19.00

După 6 luni de instrucție au plecat la poligonul militar de la Cincu, jud. Brașov. Cazarea s-a făcut într-o pădure din Munții Făgăraș. După 2 zile comandamentul le-a dat bucătăria bombardată (mâncău doar ce găseau) și se hrăneau cu ghinde, alune, fragi, mure etc.

3 zile a durat foamea. Unii dintre ei au coborât în sat să ceară mâncare la săteni.

Tot la o aplicație au ajuns la un pârau Mocrea și era un podeț micuț pe care se trecea. Comandantul a zis că podul este minat. Apa avea cca 30 cm și noroiul 60 cm. S-au făcut toți numai noroi. După aceea s-au dezbrăcat de haine și le-au întins, după care i-au pus să alerge cu hainele lipite la piept.

Andreea Rădulescu, cls. a V-a B

Tatăl meu în armată

Tatăl meu a fost în armată în anii 1995-1996. El a avut gradul de caporal. Schimba posturile de santinelă a soldaților care păzea cel mai mare depozit de muniție din țara noastră, din localitatea Valea Ursului, jud. Argeș.

Se trezeau la ora 5 dimineața, făcea înviorarea, luau micul dejun, după care plecau în patrulă cu 2 soldați și controla un gard de securitate de 5 km.

Cea mai importantă zi din armată a fost 1 decembrie 1995 când am fost ridicat de la gradul de fruntaș la cel de caporal.

Gabriel Sfatolea, cls. a V-a B

O zi obișnuită din armată

Tatăl meu mi-a povestit cum era o zi obișnuită în armată.

Dimineața trezirea se făcea auzind cuvântul deșteptarea, după care toți soldații se pregăteau pentru înviorare. Se executau timp de 10 - 15 minute, alergări ușoare și exerciții de gimnastică. Revenirea la dormitoare se făcea după înviorare și urma pregătirea mersului la spălător unde se spălau pe față, la subraț cu apă și săpun, apoi își făceau necesitățile fiziologice. După revenirea de la spălător urma îmbrăcatul în uniformă militară, după care mergeau la sala de mese pentru a servi micul dejun.

În continuarea zilei urma adunarea pe platoul de prezentă și plecarea spre poligonul de tragere și instrucție militară. Reveneau în Unitatea Militară după pregătirea făcută în poligon și serveau prânzul. Ziua continua cu o pauză și până la lăsarea serii se efectuau diverse activități specifice unui militar în termen, cum ar fi: învățarea părților componente ale unei mitraliere, cum se curăță o mitralieră, dar și executarea sectoarelor de seară.

Pas de defilare.

Bogdan Anton, cls. a V-a B

O întâmplare din armată

În această mică poveste este vorba despre bunicul meu Chilom Radu, care și-a efectuat stagiul militar la Poliția de Frontieră din jud. Giurgiu.

Într-o seară de iarnă, când pământul era acoperit cu zăpadă, bunicul meu se afla în gardă. La miezul nopții el a auzit niște zgomote la marginea pădurii. Împreună cu colegii s-au deplasat să vadă ce se aude și după o urmărire scurtă a reușit să captureze 2 cetățeni bulgari care încercau să treacă fraudulos frontiera de stat a României.

Dimineața superiorii i-au felicitat pe toți cei implicați pentru vigilența de care au dat dovadă. Bunicul și camarazii săi au fost foarte fericiți.

Chilom Alin, cls. a V-a C

Bunicul meu în armată

A plecat în armată pe data de 9 iunie 1975 cu trenul. A făcut armata, primele luni pe lângă București, după aceea a fost transferat la o unitate militară din Lehliu.

Mi-a povestit că trezirea era la 5 dimineața și în 15 minute trebuia să fie echipat. Făceau instrucție, iar după ce serveau masa mergeau la munci agricole. Bunicul a avut gradul de sergent. Armata a făcut-o pe durata a 18 luni. Colegii au devenit buni prieteni după ceva timp. După eliberare s-au întâlnit în oraș și au depănat amintiri.

Denis Costache, cls. a V – a B

Povești de familie

Din copilăria mamei. „Când eram copil îmi amintesc că oamenii trăiau în condiții grele. De sărbătorile de iarnă stăteau la cozi uriașe pentru 1kg de portocale. Aveau responsabilități copiii. Eram generația copiilor cu cheia de gât. Trebuia să deschidem ușa, părinții erau la serviciu, ne făceam temele în frig. Seara se dădea căldura.”

Tata la armată. A făcut armata la vama Porțile de Fier1 (2000 - 2001), ultima promoție de sergenți. Făcea de pază la frontieră. După Revoluția din 1989 unii oamenii încercau să treacă fraudulos punctul de frontieră. El asigura unul dintre aceste puncte de frontieră.

Bunicul meu, Dumitrașcu Ion, locuia în satul Ludu, zona Ponoare. La nunta lui s-a păstrat tradiția specifică locului. El era colecționar de costume naționale și era un interpret renumit în zona Ponoarelor. Bunicul a decedat pe 14 februarie 2019.

Răzvan Dumitrașcu, cls. a V-a B

Viața de zi cu zi în perioada comunistă

În anul 1980 viața decurgea normal pentru persoanele din acea vreme. Era ceva normal să stai la coadă (rând) să cumperi pâine, apoi la alt rând să cumperi lapte, carne etc. Pentru fiecare produs cumpărat trebuia să stai la rând.

Dimineața trebuia să te trezești de la ora 3, să îți iei cartela alimentară și banii, apoi să mergi la magazin și să stai la coadă să cumperi lapte, iaurt sau alte produse lactate.

La ora 6 venea vânzătoarea și cine era la rând apuca să cumpere. Nu puteai să cumperi cât doreai, ci cât era rația de fiecare persoană, deoarece alimentele erau raționalizate să se facă economie și să fie plătită datoria externă a României, la ordinul lui Ceaușescu. Cu toate acestea nu ajungeau produsele pentru toți care stăteau la rând. Toată ziua o petreceai pe la cozi prin oraș să cumperi câte ceva. Nu exista rețea de gaze în oraș, se stătea la coada la butelii cu săptămâna, până venea o mașină de butelii. Se lăsau capacele de la butelii înșirate pe ață de tutun și erau numerotate cu creta.

Portocalele și bananele se găseau doar de Crăciun și Revelion. Pentru sărbătorile de iarnă făceam cumpărături cu 3 luni înainte, asiguram să avem bomboane pentru pom și ciocolate, care se găseau foarte greu (sursa foto : <https://etimpu.wordpress.com>).

Timotei Sima, cls. a V-a C

România comunistă

Din spusele bunicilor și ale părinților am înțeles că au trăit vremuri grele în perioada comunistă, deoarece îndurau frigul în apartamente pe timpul iernii, apa caldă o primeau de două ori pe săptămână. Stăteau la cozi imense pentru a încărca o butelie, pentru a lua o bucată de carne, o pâine, zahăr, ulei, pe care le luau cu cartele. Portocalele și bananele erau un lux pentru ei, acestea erau cumpărate în apropierea Crăciunului, pentru a-i face pe copiii fericiți.

Era o singură Cooperativă meșteșugărească de unde își îmbrăcau copiii de Paște și Crăciun.

Bunii îmi spuneau că străzile nu erau atât de aglomerate ca acum. Majoritatea dintre mașini erau marca Dacia și circulau într-un week-end cele cu număr impar, iar în celălalt week-end cele cu număr par. Benzina era foarte greu de procurat, programul tv era de 2 ore. Seara se lua lumina și foloseau lampa pe gaz. Uneori părinții îmi spuneau că își făceau temele la lumina lămpii, dacă nu reușeau să termine pe timp de zi.

Pâinea se obținea pe bază de cartelă, de aceea unii bătrâni își făceau pâine la țest și puneau oala cu fasole lângă pirostrie. Mâncau la câte o masă mică de lemn, cu 3 picioare și erau foarte fericiți. Nu aveau în curte decât găini, un câine, o pisică și câte un purcel. Tăierea porcului era interzisă, dar acest lucru se făcea pe ascuns contra unei pungi de carne dată milițianului.

Părinții mei au prins acele vremuri când la începutul școlii se duceau la practică la muncile câmpului: depănușat porumb, scoaterea sfeclei de zahăr, recoltarea roșiilor din câmp în lădițe precum și strânsul strugurilor de la vii. Cei mai mici erau obligați să adune măceșe și fructe. Creșteau viermi de mătase în perioada școlii, făceau ierbare și insectare.

Pentru ei școala nu însemna numai ore de curs, ci și ateliere de tâmplărie sau prelucrarea fierului pentru băieți, iar pentru fete, țesutul și munca patriotică.

Camionul cu brigăzile de lucru pentru grădina Cooperativei Agricole de Producție (C.A.P.)

Părinții erau foarte atenți la educarea propriilor copii, fiecare învățătoare își vizita elevii, iar cei care ieșeau la joacă fără să-și facă temele, erau aspru pedepsiți.

După terminarea școlii, băieții erau luați în armată, iar când își făceau o familie primeau o locuință și un loc de muncă. Dacă erau pe stradă după ora 22.00 erau luați la întrebări de milițieni.

Cu toate că existau multe greutăți, oamenii aveau bucurii personale sau satisfacții profesionale.

Oborul oilor la C.A.P. - ferma zootehnică

La depănușatul porumbului, țăranii cooperatori strângeau pănușele cu coșurile și le transportau cu căruța cu cai la grajdurile pentru animale.

Cristian Stănescu, cls. a V-a C

Tatăl meu a participat la revoluția din 1989 în Alexandria, ca militar

În decembrie 1989 tata a avut ca obiectiv Miliția Județeană. Avea în dotare pistol mitralieră AKM cu 2 încărcătoare a câte 30 de gloanțe. Se urcase pe actuala clădire BCR și avea ordin să tragă în cine ieșea pe poarta Miliției. Lângă trecerea de pietoni era instalat un tun anti tanc calibru 100 mm, având același ordin. În ace a seară au venit dinspre Roșiorii de Vede o divizie de tancuri care au oprit în fața Casei de cultură. Două tancuri s-au lovit și comandantul primului tanc a fost lovit mortal de capacul de la turelă.

Robert Olteanu, cls. a V-a B

Bunicii mei

Bunicii din partea mamei. Bunicii mei din partea mamei se numesc Marin și Domnica. Ambii s-au născut în preajma celui de al doilea Război Mondial. Școala și tinerețea și-au petrecut-o în epoca comunistă. Bunicul Marin s-a născut în anul 1943, în satul Copăceanca. A lucrat pe șantiere de construcții și în agricultură. Bunica Domnica s-a născut în anul 1944, în comună Dobrotești și a avut aceleași ocupații ca și bunicul.

Bunicii din partea tatălui. Bunicul Constandin s-a născut în anul 1934. A făcut școala generală în satul său natal, Smârdioasa. Apoi a fost ucenic la un atelier mecanic. După ce a învățat meseria de mecanic, a lucrat în industria grea ca muncitor în mai multe fabrici din țară noastră. În prezent este pensionar ajuns la o vârstă venerabilă, vârstă de 85 de ani. Viața sa a început în perioada interbelică, a cunoscut ororile celui de- al doilea Război Mondial, a muncit în perioada comunistă, iar Revoluția din 1989 l-a prins ca proaspăt pensionar.

Bunica Elena s-a născut în anul 1945. A făcut școala generală în satul sau natal, Voievoda, apoi a făcut Liceul Pedagogic în orașul Buftea. În anul 1964 și-a început cariera de învățătoare în satul natal. A fost învățătoare și în comuna Buzescu între anii 1970-1987. Din 1987 până în anul pensionării a fost învățătoare la Școală Generală Nr. 3 Alexandria, actuala Școala gimnazială Ștefan cel Mare.

Ana Maria Pomojnicu, cls. a V-a A

Bunicul meu a muncit în străinătate

Bunicul meu a avut o viață foarte interesantă deoarece a călătorit foarte mult prin Italia, Franța și Belgia. În Italia a fost cu circul din 2001 până în 2002. La circ a fost îngrijitor de animale. Îngrijea zebre, cai, ponei, cămile, tigri, șerpi și elefanți. Le dădea apă și mâncare.

La zebre : lucernă, morcovi, mere, grâu. La Elefanți: mere, morcovi. La circ aveau un șarpe lung de 4 metri. Era hrănit odată la 2 săptămâni cu pui și iepuri, câte 4 pui și 1 iepure.. Caii îi pieptănau.

În Franța stătea la un hotel lângă Paris și făcea naveta în Belgia, unde construia silozuri de cereale pentru depozitare grâu, ovăz, porumb și floarea soarelui.

Momente dragi în familie. Cel mai mult aștept sărbătorile de iarnă, ajunul Crăciunului, când plec la colindat. Cel mai mult îmi place să fiu cu familia mea, deoarece în fiecare an de Crăciun de ducem să vizităm bunicii. Ținem neapărat să pregătim masa de Crăciun așa cum se cuvine. Crăciunul este acea sărbătoare, atunci când ești alături de cei dragi. Crăciunul este foarte frumos atunci când ești mic, deoarece primești foarte multe cadouri și ești răsfățat de toți, mai ales de bunici. Ce păcat că nu a mai nins în ultimii ani de sărbători.

Adrian Florea, cls. a V-a C

Bunica mea, doamna învățătoare

Bunica mea, Iatan Tatiana Camelia are ochii căprui, părul blond și este destul de înaltă. Când era elevă îi plăcea foarte mult matematica, așa că a hotărât să se axeze pe matematică. În timp, a început să participe la diferite concursuri și olimpiade de matematică. Uneori reușea să câștige premii.

După ce a absolvit școala gimnazială, a fost admisă la Liceul Pedagogic din Turnu Măgurele, unde nu se intra ușor. Proaspăt absolventă, în anul 1980, a obținut un post de învățătoare într-o școală nou construită, pe atunci, din Alexandria, Școala Generală nr. 7.

Prima ei serie de elevi a fost foarte numeroasă , în clasa ei se aflau 43 de copii. La început i-a fost greu , dar s-a obișnuit. Copiii o iubeau și învățau cu drag. De multe ori am fost cu ea când se întâlnea cu vreun fost elev. Am citit în ochii lor admirație și respect pentru învățătoarea lor.

I-au trecut prin mână, aproximativ 350 de copii.

Avea o voce foarte frumoasă și a fost selectată pentru concursul național „Cântarea României” unde a obținut premii cu colegii și colegele de cor, pe scene din toată țara.

Mai târziu a absolvit Facultatea de Științe ale Educației. Dragostea față de elevii săi este neprețuită. În prezent lucrează în școala mea și este la fel de apreciată, folosește metode moderne de predare, inclusiv tehnica informatizată: calculator, videoproiector, internet, lecțiile sale fiind foarte atractive, apreciate inclusiv de conducerea școlii, nu doar de către elevi.

Mi-ar fi plăcut ca bunica să fie învățătoarea mea de la clasă!

Bunica mea și una din primele clase de elevi

Colegii de la Școala gim. nr. 7 Alexandria, anul 2003

Rândul de jos (de la stânga la dreapta): Prodan Marin - învă., Cristea Maria (Mioara)- învă. , Saioc Alina - prof. lb. franceză, Sandu Angela învă., Adămeșteanu Beatrice -prof. lb. engleză, Soare Adrian Paul - prof. matematică, Stănică Rodica - prof. ed. fizică, Ionescu Violeta - prof. matematică, Ispas Iulica - învă., Ionescu Violeta - prof. lb. română, Averica - prof. istorie, Otomega Georgeta - învă., Găină Florica - prof. istorie, Cristici Valeria - învă., Iatan Tatiana - învă., în față șezând Romulus Toma - prof. lb. română, Popa Patrița - învă.

Rândul din mijloc: Constantinescu Florica - prof. matematică, Dinu Damian - învă., Chină Florea - prof. chimie, Simulescu Maria?, Predoi Maria - prof. chimie, Florescu Elena - prof. istorie, Epure Elfride Lidia - secretar, Curcafa (Antonescu) Tatiana - prof. lb. engleză, xxxxxxxx, Ovedenie Eufrosina - învă., Eremia Victoria, Ioniță Marian - prof. matematică, Coman Maria - prof. franceză, Botez Lizeta - prof. lb. rusă, Toma Florentina - prof. geografie.

Rândul de sus: Drăghici George - prof. matematică, Florescu Alexandru - învă., Buzatu Gheorghe - învă., Mușat Viorica - prof. lb. franceză, doamna xxxxx, Baban Ion - prof. desen, Miruță Dorinel - administrator, Neagu Gelu - prof. muzică, Sotirescu Eliza - învă., Stăncescu Costică - prof. geografie, dl. prof. religie?, Huidumac Ion - prof. lb. română/inspector școlar general, Frăsineanu Ion - maistru, Diaconu Ion - învă.

Ingrid Cârlig, cls. a V--a A

Bunicul meu a pus bazele Mănăstirii Adămești

Bunicul meu, din partea mamei preotul Bonaș Nicolae (11.06.1945 - 16.05.2018), a absolvit Școala Profesională din orașul Târgoviște. Tot acolo a lucrat ca strungar la Uzina de Utilaj Greu până în anul 1967, când și-a ascultat prima pornire și a urmat Seminarul Teologic, asta fiind adevărata sa vocație.

În timpul vieții a fost preot în localitatea Nanov unde a pus bazele Mănăstirii Adămești, pe care a considerat-o al treilea copil al său.

A fost un preot bun. Deoarece a fost pasionat numismat și filatelist, alături de el am avut numeroase expoziții, eu și fratele meu, la Muzeul Județean Teleorman.

A contribuit la Revoluția anticomunistă din 1989, alături de unchiul meu .

A fost iubit de familie, de rude, de enoriașii din comună, apreciat de cunoscuți din tot județul. Nu doar oamenii l-au iubit, ci și câțelul familiei, care nu a plecat câteva zile de la locul său de veci.

În foto stânga - bunicul lângă fundația mănăstirii, iar în dreapta, mănăstirea astăzi

„Mănăstirea cu hramul „Nașterea Maicii Domnului” a fost înființată în 1991, din inițiativa preotului paroh al satului Adămești și cu binecuvântarea arhierescă a ÎPS Calinic, Arhiepiscopul Argeșului și Muscelului, pe atunci Episcop al Argeșului și Teleormanului. La început ea a luat ființă ca mănăstire cu obște de maici, având-o ca stareță pe monahia Atanasia Apostol¹, dar la doar cinci ani de la înființare și-a încetat activitatea, pentru că nu existau condiții pentru viața monahală. În anul 1996, când s-a desființat, la Adămești exista doar o mică bisericuță de lemn, chiliile și mănăstirea fiind doar la stadiul de fundație. Slujbele se țineau într-un mic altar de vară. Din 1996, până în 2002, pe locul mănăstirii nu s-au mai efectuat slujbe. Abia

¹ episcopiaslatinei.ro

în 2002, cu binecuvântarea arhierescă a PS Galaction Stângă, Episcopul Alexandriei și Teleormanului, mănăstirea și-a redeschis porțile cu obște de călugări. Cu sprijinul Episcopiei, cei șase călugări de aici au început din 2002 să lucreze la ridicarea mănăstirii. În opt ani, pe locul fundației și a mici biserițe de lemn s-a ridicat o mănăstire impunătoare cu 20 de metri lungime și 23 de metri înălțime la turla cea mare din centru. Biserica este unită cu corpul de chilii, într-un stil arhitectonic athonit. În biserică s-a montat catapeteasma de 6 metri înălțime, din lemn de tei cu diferite ornamente și reliefuri. Stareț este Fanurie Beldiman.²

Maria Cristina Marin, cls. a V-a A

Bunicul meu a fost preot, arheolog, numismat și publicist

Preotul Ion Spiru (2 nov. 1914 - 20 febr. 1995), s-a născut la 2 Noiembrie 1914 în București dar petrecându-și o mare parte din viață în Com. Surdulești care a făcut parte din Județul Teleorman până în 1954, apoi afiliată Județului Argeș. Părintele Ioan Spiru a lăsat în urma sa importante descoperiri arheologice, studii numismatice, dar și un exemplu de bunătate și altruism prin faptele sale față de semenii săi. Rămas orfan de mic, Ioan Spiru a dus o viață cum nu se poate imagina de dificilă, luptându-se cu greutățile anilor ulteriori celui de-al II-lea Război Mondial. Studiind la seminarul orfanilor de război din Câmpulung-Muscel (1927-1935), apoi la Facultatea de Teologie din București (1935-1939), licențiat în 1940, Preotul Ioan Spiru a fost repartizat în 1940 în Com. Surdulești din Județul Teleorman.

Preot Ioan Spiru (2 nov. 1914 - 20 febr. 1995)

Profesor suplinitor de română, istorie și franceză la Liceul din Com. Miroși (până în 1948), protopop la Roșiorii de Vede (1950-1954), apoi preot la biserica „Sf. Nicolae” din Alexandria (din 1954), animator al vieții culturale din parohiile pe care le-a condus, colaborator al Muzeului din Alexandria și al Institutului de Arheologie din București, inițiind și participând el însuși la campanii de săpături arheologice în județul Teleorman, care au dus la descoperiri din paleolitic, neolitic, epoca bronzului, epoca fierului; întemeietor al unui muzeu în satul Surdulești, membru activ al Societății Numismatice Române (1947), cu diferite comunicări de arheologie și numismatică la sesiuni științifice, întemeietor al Asociației Filateliștilor Teleormăneni acesta a fost bunicul meu.

Foto 25 Obiecte eneolitice descoperite pe *tell*-ul gumelnițean de la Gărăgău „Măgura din luncă” (arhiva familiei).

²/adevarul.ro/locale/alexandria

Foto 6 Săpături la Surdulești, jud. Argeș. Ioan Spiru, în stânga, în spatele copiilor (după *Monografia satului Surdulești*).

Foto 41 Aula Academiei Române, sărbătorirea a 90 de ani de la înființarea Societății Numismatice Române, București, 18 noiembrie 1993. Ioan Spiru, pe primul rând, al optulea de la stânga la dreapta (arhiva familiei).

Publicații:

Arheologie și numismatică în județul Teleorman, Ed. Ordessos, Pitești, 2014

Din istoria bisericii teleormănene, Ed. Ordessos, Pitești, 2015

File de istorie teleormăneană, Ed. Teleormanul Liber, Alexandria, 1996

Monografia satului Surdulești, Ordessos, Pitești, 2013

După trecea la cele veșnice a străbunicului, cercetările sale au fost scoase la lumină de dl.

Mirea Pavel, arheolog la Muzeul Județean Teleorman și managerul acestei instituții, ca semn de apreciere pentru activitatea profesională a străbunicului meu.

Mihai Angelescu , cls. a V-a A

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Ioana Claudia Stănculescu , cls. a V-a A
Vlad Rareș, cls. a V-a A
Cristina Marinescu, cls. a V-a A
Zanfira Nineta, prof.
Alexandru Pană, cls. a V-a A
Andra Dragu, cls. a V-a C
Alexe Mario Cristian, cls. a V-a C
Filip Bianca, cls. a V-a A
Andra Dragu, cls. a V-a A
Sara Alexandra Leșeanu, cls. a V-a A

Andreea Rădulescu, cls. a V-a A
Gabriel Sfatolea, cls. a V-a A
Bogdan Anton, cls. a V-a A
Chilom Alin, cls. a V-a A
Răzvan Dumitrașcu, cls. a V-a A
Timotei Sima, cls. a V-a A
Cristian Stănescu, cls. a V-a A
Robert Olteanu, cls. a V-a A
Ana Maria Pomojnicu, cls. a V-a A

Adrian Florea, cls. a V-a A
Ingrid Cârlig, cls. a V-a A
Marin Cristina Marin, cls. a V-a A
Mihai Angelescu, cls. a V-a A
Luca Andrei Sindilă, cls. a V-a A

Coordonatori:
Cătălin Ionuț Florea
Sferle Diana
Gheorghe Ligia
Zanfira Nineta
Daniela Drăgșan

ISSN 2601-6990

ISSN-L 2601-6990